

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžnč/2/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010065
Dátum vydania rozhodnutia:	25.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010065.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: C., bytom R., zastúpeného JUDr. Petrom Váčokom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vázovova 9/A, Bratislava proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, v konaní o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh z a m i e t a.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Návrhom doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej v texte len „najvyšší súd“ alebo „NS SR“) dňa 16.5.2014 sa navrhovateľ domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží odporcovi povinnosť konať a rozhodnúť vo veci služobného pomeru navrhovateľa, ktorá je vedená pod č. 98 v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Zároveň žiadal uložiť odporcovi povinnosť nahradiť mu do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 332,85 €, ktoré zároveň vyčísľil.

Navrhovateľ v návrhu uviedol, že pôsobil ako príslušník Policajného zboru, z ktorého mal byť prepustený na základe personálneho rozkazu odporcu z 21.3.1997, ktorý mu však nebol nikdy riadne doručený, z dôvodu ktorého sa nemohol s týmto personálnym rozkazom riadne oboznámiť a tiež sa nemohol voči nemu účinne brániť. Navrhovateľ uviedol, že od uvedeného dátumu sa snaží domôcť svojich práv, ale neúspešne. Z tohto dôvodu podal viacero žiadostí a sťažností, výsledkom ktorej bol list z 11.10.2011, v ktorom odporca uviedol, že zásielka sa 29.3.1997 vrátila ako nedoručiteľná, a teda treba na to aplikovať § 266a zák.č. 65/1965 Zb. Zákonník práce vtedy v účinnom znení. Navrhovateľ s poukazom na ods.3 cit.zák. ustanovenia, ktoré citoval uviedol, že v predmetnej veci zistil, že zásielka s personálnym rozkazom bola prvýkrát doručovaná do vlastných rúk 24.3.1997 a druhýkrát 25.3.1997 a následne bola uložená na pošte. Navrhovateľ poukázal na § 43 odsek 1 vtedy účinného Poštového

poriadku, v zmysle ktorého si „adresát môže zásielku odobrať v odbernej lehote 18 kalendárnych dní“ a uviedol, že táto lehota nebola zachovaná, nakoľko v odbernej lehote bola na žiadosť odporcu vrátená zásielka späť. Dôvody, ktoré na to odporca mal, navrhovateľovi nie sú známe. Pokiaľ by bola dodržaná odberná lehota, navrhovateľ si mohol predmetnú zásielku prevziať do 13.4.1997. Táto skutočnosť však nemohla nastať, nakoľko odporca si ju vyžiadal tak, že sa naspäť vrátila už 29.3.1997.

Navrhovateľ skonštatoval, že z uvedeného pre neho vyplýva, že sa voči nemu vedie konanie, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, ktoré však nebolo nikdy riadne doručené a z tohto dôvodu nenadobudlo platnosť. Navrhovateľovi bola upretá možnosť sa s ním riadne oboznámiť a riadnou cestou sa voči nemu brániť. S ohľadom na túto skutočnosť, je odporca nečinný, nakoľko do dňa podania tohto návrhu navrhovateľovi vydané rozhodnutie nedoručil, z dôvodu ktorého sa obrátil na súd s predmetným návrhom.

II.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu uviedol, že navrhovateľ dňa 28.02.1997 doručil služobnému orgánu svoju žiadosť o uvoľnenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len „PZ“) podľa vtedy platného zákona SNR č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky ku dňu 31.03.1997 (ďalej len „zákon č. 410/1991 Zb.“). Riaditeľ OR PZ Tmava túto žiadosť akceptoval a svojim personálnym rozkazom č. 35 zo dňa 07.03.1997 žalobcu uvoľnil zo služobného pomeru ku dňu navrhnutému navrhovateľom. Na základe tohto rozkazu, s ktorým bol navrhovateľ riadne oboznámený, by mu služobný pomer skončil dňom 31.03.1997 s tým, že by mu vznikol nárok na vyplatenie finančných náležitostí (odchodné a príspevok za službu).

K jednotlivým bodom predmetného návrhu odporca uviedol nasledovné vyjadrenie.

Dňa 17.03.1997 bola oznámená služobnému orgánu informácia z Inšpekčného odboru Bratislava Útvaru inšpekčnej služby PZ, z ktorej vyplývalo podozrenie, že navrhovateľ sa dopustil konania, ktoré naplnia podmienky prepustenia zo služobného pomeru podľa § 110 ods. 1 písm. e) zákona č. 410/1991 Zb. Podľa tohto ustanovenia policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby. S takýmto prepustením zákon nespájal nárok na finančné náležitosti (odchodné a príspevok za službu).

Na základe uvedenej informácie služobný orgán bol povinný zahájiť konanie na prepustenie navrhovateľa zo služobného pomeru podľa uvedeného ustanovenia zákona a po zhromaždení podkladových materiálov z Útvaru inšpekčnej služby PZ, Krajského úradu vyšetrovania Bratislava a vlastnom šetrení sa podozrenia potvrdili. Z uvedeného dôvodu služobný orgán spracoval návrh na prepustenie navrhovateľa zo služobného pomeru a dňa 18.03.1997 ho predložil ministrovi vnútra SR. Minister vnútra SR predložený návrh akceptoval a svojim personálnym rozkazom č. 98 zo dňa 21.03.1997 rozhodol o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa ustanovenia § 110 ods. 1 písm. e) zákona č. 410/1991 Zb. dňom doručenia rozhodnutia. Navrhovateľ totiž svojím konaním porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby. Jeho konanie spočívalo v tom, že ako veliteľ Odboru kriminálnej polície bývalého Okresného veliteľstva PZ Tmava, po tom, čo vydal pokyn na odovzdanie spisov dokumentujúcich ekonomickú trestnú činnosť, prevzal na prelome mesiacov august - september 1996 od veliteľa oddelenia vr. inšp. G. originál spisu č. p.: OV-862/KP-96. V spise kom. N. a st. inšp. Q. T., pracovníci oddelenia ekonomickej kriminality, dokumentovali v operatívnom odhaľovaní rozsiahlu trestnú činnosť podozrivého B. na úseku daňových únikov, pričom v predmetnej veci predložili návrh na založenie kriminálneho spisu pod názvom „SUMMEC“, ktorý im však vr. kom. C. (navrhovateľ) neschválil. V mesiaci september 1996 vr. inšp. T. odovzdal navrhovateľovi na jeho pokyn taktiež koncept predmetného spisu ako aj dožiadania z iných útvarov. Navrhovateľ prevzatý spis už nevrátil pracovníkom, ktorí mu ho odovzdali, s odôvodnením, že bude v rámci delimitácie postúpený na OR PZ Piešťany. Umožnil však, aby na základe požiadavky B. tomuto predmetný spis na vopred dohodnutý úplatok vo výške 350.000 Sk v mesiaci september 1996 priniesol občan D. k nahliadnutiu a aby ho neskôr E. s L. spálili. E. vyplatil L. za túto službu na dva krát 17.500 DM.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy minister vnútra SR videl v tom, že navrhovateľ nebol čestný a disciplinovaný, keď v úmysle znemožniť zadokumentovanie rozsiahlej trestnej činnosti B., neschválil

návrh na založenie kriminálneho spisu a umožnil zničenie spisu operatívneho odhaľovania.

Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti videl zasa v tom, že navrhovateľ riadne nevykonával službu a neriadil činnosť podriadených, keď neplnil úlohy vyplývajúce mu zo zákona (zákon NR SR č. 171/93 Z. z.) na úseku odhaľovania trestných činov a zisťovania ich páchatel'ov a znemožnil ich plnenie aj svojim podriadeným, čím zvlášť hrubo porušil aj základné povinnosti policajta a nadriadeného, uvedené v § 31 ods. 1 písm. a), b) a § 32 písm. a) zákona SNR č. 410/1991 Zb. Jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby, predovšetkým záujmu na riadnom plnení služobných povinností všetkými príslušníkmi PZ a zvlášť nadriadenými, na ich čestnosti a disciplinovanosti a upevňovaní dôvery občanov v PZ.

Odporca uviedol, že oznamovanie uvedeného personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 98 zo dňa 21.03.1997 navrhovateľovi bolo vykonané podľa § 119 ods. 2 a 3 vtedy účinného Výnosu MV SR č. 86/91, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona SNR č. 410/1991 Zb. Podľa ods. 2 uvedeného ustanovenia sa rozhodnutie o prepustení oznamuje doručením jeho opisu. Doručuje sa do vlastných rúk. Ak nie je možné opis rozhodnutia doručiť policajtovi priamo, doručuje sa poštou na poslednú známu adresu policajta ako doporučená zásielka s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“. Podľa ods. 3 je povinnosť doručiť opis rozhodnutia splnená, len čo policajt písomnosť prevezme, alebo len čo ju pošta vrátila ako nedoručiteľnú a policajt svojim konaním doručenie písomnosti zmaril.

Odporca poukázal na to, že navrhovateľ bol účelovo hospitalizovaný v Psychiatrickej liečebni v Sokolovciach od 18.03.1997 do 25.03.1997. Počas hospitalizácie primár liečebne G., vediac o akú zásielku (rozkaz o prepustení č. 98 z 21.03.1997) sa jedná, dňa 21.03.1997 v popoludňajších hodinách neumožnil poverenému pracovníkovi styk s navrhovateľom. Odôvodnil to tým, že pacient sa v liečebni nachádza od 18.03.1997 v ťažkom reaktívno-depresívnom stave, ktorý sa veľmi pomaly stabilizuje a je predpoklad, že o 10 - 14 dni bude prepustený do ambulantnej starostlivosti. Primár taktiež uviedol, že ak by umožnil kontakt pacienta so zamestnávateľom, ktorý mu tento stav spôsobil, nedá sa vylúčiť jeho samovražedné konanie a podstatné zhoršenie zdravotného stavu a že 10 - 14 dni nedoporučuje ani doručovanie pošty. Primár tým zamedzil navrhovateľovi styk s vonkajším svetom bez toho, aby to oznámil Okresnému súdu v Piešťanoch, ako mu to ukladá Občiansky súdny poriadok v § 191a ods. 2. Nakoľko vzniklo dôvodne podozrenie z účelovej hospitalizácie v snahe znemožniť doručenie rozkazu o prepustení, bolo požiadané o spoluprácu Ministerstvo zdravotníctva SR. Telefonátom z Ministerstva zdravotníctva SR dňa 24.03.1997 asi o 16.00 hod. bol primár G. informovaný, že sa jedna o sledovaný prípad a aby osobne na navrhovateľa ako pacienta dozrel. Ihneď na druhý deň ráno, t.j. 25.03.2014, primár navrhovateľa z liečebne prepustil do ambulantného liečenia, hoci tento mal byť hospitalizovaný 10-14 dni, zdôvodnil to zlepšením zdravotného stavu. Jednoznačne z toho vyplýva podozrenie z ich vzájomnej spolupráce v snahe zamedziť doručenie rozkazu o prepustení navrhovateľovi. Navrhovateľa z liečebne prevzala jeho družka M. a autom ho odviezla do Zvolena k svojej matke G.. Túto skutočnosť však navrhovateľ neoznámil svojmu zamestnávateľovi, čím zmaril doručenie rozkazu o prepustení, nakoľko neoznámil svoje nové miesto pobytu odlišne od trvalého pobytu, ktoré mal evidované v personálnom spise zamestnávateľa. Navrhovateľovi vzhľadom na jeho zlepšený zdravotný stav nič nebránilo v tom, aby oznámil miesto svojho nového pobytu zamestnávateľovi. Zmarenie doručenia personálneho rozkazu navrhovateľ podľa odporcu vykonal už tým, že sa nechal hospitalizovať v Psychiatrickej liečebni v Sokolovciach pri zamedzení styku so zamestnávateľom.

Skutočnosť, že navrhovateľ vedel o príprave jeho prepustenia, a z toho dôvodu vykonal určité úkony smerujúce k zmareniu doručenia personálneho rozkazu o prepustení, sú potvrdené a zachytené ako dôkazy vo vtedy prebiehajúcom trestnom konaní na Okresnom súde v Trnave č. k. 5T 15/00.

Odporca uviedol, že po viacerých márných pokusoch o priame doručenie opisu rozkazu o prepustení navrhovateľovi v Psychiatrickej liečebni v Sokolovciach, ako aj na iných miestach bol tento doručovaný poštou ako zásielka adresovaná do miesta trvalého bydliska navrhovateľa. Zásielka bola po dvoch márných pokusoch o doručenie dňa 24.03.1997 a 25.03.1997 uložená na pošte dňa 25.03.1997, o čom bolo navrhovateľovi ponechané oznámenie.

Nakoľko si adresát (navrhovateľ) zásielku v odbernej lehote nevyzdvihol, vrátila ju pošta ako nedoručiteľnú odosielateľovi. Navrhovateľ svojim konaním doručenie zmaril. Za zmarenie doručenia možno považovať aj to, keď adresát opomenutím spôsobil nedoručiteľnosť zásielky neoznámením adresy pobytu. Takéto stanovisko k doručeniu zaujal aj Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 4 SŽ 60/97

zo dňa 29.10.1997 vo vzťahu k služobnému pomeru príslušníka PZ. Deň vrátenia zásielky poštou odosielateľovi je potrebné považovať za deň doručenia personálneho rozkazu o prepustení žalobcovi a týmto dňom mu služobný pomer aj skončil.

Na základe uvedeného odporca uviedol, že navrhovateľ bol zo služobného pomeru príslušníka PZ prepustený dňom 29.03.1997 personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 98 zo dňa 21.03.1997. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že navrhovateľ už predtým podal žiadosť o uvoľnenie, na základe ktorej by mu služobný pomer skončil uvoľnením podľa § 109 vtedy platného zákona č. 410/1991 Zb. dňom 31.03.1997 na základe personálneho rozkazu riaditeľa OR PZ Trnava č. 35 zo dňa 07.03.1997.

Odporca zdôraznil, že i keď teda navrhovateľ urobil právny úkon na skončenie svojho služobného pomeru dorúčením žiadosti o uvoľnenie pred vydaním rozkazu o prepustení, jednalo sa o samostatné konanie a táto okolnosť nič nemení na správnosti rozhodnutia o prepustení, ktoré bolo výsledkom iného konania (iný dôvod jeho začatia). Plynutie lehoty na skončenie služobného pomeru uvoľnením nevylučuje právnu možnosť skončiť služobný pomer prepustením. Rozhodnutie o uvoľnení sa vydaním nového rozhodnutia o prepustení neruší (ani ho nemožno zrušiť), ak na to nie je iný právny dôvod. Na pôvodné rozhodnutie o uvoľnení sa iba poznačí nový dôvod a deň skončenia služobného pomeru. V prípade, že by neskôr došlo k zrušeniu rozhodnutia o prepustení, služobný pomer policajta by trval bez prerušenia a skončil by na základe skôr vydaného rozhodnutia o uvoľnení. Podstatné je teda len to, aby deň skončenia služobného pomeru prepustením predišiel dňu, v ktorom mal skončiť služobný pomer uvoľnením. Pretože v danom prípade úkon navrhovateľa takýto účinok nemal (uvoľnením dňa 31.03.1997 - prepustením dňa 29.03.1997), nič nebránilo služobnému orgánu skončiť jeho služobný pomer prepustením z vyššie uvedených dôvodov. Ak už služobný pomer navrhovateľa skončil prepustením dňa 29.03.1997, a teda ďalej netrval, nemohol mu skončiť po druhýkrát dňa 31.03.1997.

Odporca uviedol, že zastáva názor, že skutočným dôvodom navrhovateľa na podanie žiadosti o uvoľnenie bolo zistenie, že jeho protiprávne konanie v súvislosti so spisom operatívneho odhaľovania týkajúcim sa dokumentovania rozsiahlej trestnej činnosti B. na úseku daňových únikov je predmetom šetrenia Úradu inšpekčnej služby MV SR. V snahe vyhnúť sa prepusteniu potom maril doručenie rozhodnutia o prepustení, ktoré určite očakával, jednak účelovou hospitalizáciou v psychiatrickej liečebni u svojho známeho primára, jednak po prepustení zdržiavaním sa na neznámom mieste, ktoré nadriadenému ako policajt neoznámil. Aj sám primár psychiatrickej liečebne v Sokolovciach G. pred pracovníkmi inšpekcie uviedol, že mu navrhovateľ oznámil, že v hre sú nejaké peniaze za odslúžené roky, údajne odchodné, ale on mu nerozumel, o čo ide. Je teda zrejmé, že sa jednalo o účelové konanie smerujúce k zmareniu očakávaného rozhodnutia o prepustení.

Odporca zároveň poukázal na ustanovenie § 154 zákona č. 410/1991 Zb. („Použitie ustanovení Zákonníka práce“) podľa ktorého na služobný pomer policajtov sa použijú obdobne tieto ustanovenia Zákonníka práce č. 65/1965 Zb.: §10, §12, § 14 až §17, § 23 ods. 1,2 a 4, § 94, § 110a, § 241, § 243, § 244, § 245 ods. 1 až 3, 246, §247, § 248, § 249 až § 260, § 265, § 266, § 266a, § 272 ods.1 a 5, §273, §274 ods. 1. Následne citoval ustanovenie § 266a ods. 1, 2, 3 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce platného a účinného v danom čase.

Ak navrhovateľ poukazuje na ustanovenie § 43 ods. 1 vtedy účinného Poštového poriadku - ktorý vydala Slovenská pošta, š.p. po schválení Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky rozhodnutím zo dňa 06.03.1996 - podľa názoru odporcu zrejme zámerne nespomína iné ustanovenia tohto poriadku. V tejto súvislosti poukázal najmä na jeho ustanovenie § 54 ods. 1 písm. c), podľa ktorého zásielka je nedoručiteľná, ak nebola vyzdvihnutá v odbernej lehote, avšak je potrebné brať do úvahy aj ďalšie ustanovenie Poštového poriadku vzťahujúce sa k danej otázke, t.j. ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) Poštového poriadku, podľa ktorého pri podaní zapísanej zásielky tuzemského styku môže jej odosielateľ žiadať poznámkou: „Uložiť ... dní“, aby zásielka nebola na pošte uložená dlhšie ako odosielateľom stanovený počet kalendárnych dní. Teda dĺžkou úložnej doby disponuje odosielateľ. Odporca poukázal na to, že pri doručovaní predmetnej zásielky navrhovateľovi prostredníctvom pošty bola využitá práve uvedená možnosť § 3 ods. 2 písm. b) Poštového poriadku a pošta bola požiadaná o upravenie úložnej doby predmetnej zásielky tak, aby ju vrátila dňa 29.03.1997, čo nespochybnil ani Najvyšší súd SR v Uznesení č. k. 3 Cdo 271/2009 zo dňa 20.04.2011, ktorým boli zrušené

predchádzajúce rozhodnutia Okresného a Krajského súdu v Trnave z dôvodu ich nepríslušnosti. Po tom, čo bola predmetná zásielka uložená na pošte od 25.03.1997, dňa 29.03.1997 bola vrátená odosielateľovi ako nedoručiteľná.

Odporca zároveň uviedol, že podľa ustanovenia § 43 ods. 1 Poštového poriadku („Odberná lehota“), adresát si môže zásielku odobrať na pošte v odbernej lehote, ktorá je najviac 18 kalendárnych dní, s výnimkou zásielok podľa § 3 ods. 2 písm. b) odo dňa oznámenia o príchode zásielky alebo od pripravenia zásielky na odnášku; odberná lehota zásielok so živočíchmi je jeden deň. V tejto súvislosti poukázal odporca práve na ustanovenie § 43 ods. 4 Poštového poriadku, podľa ktorého ak sa zásielka má vrátiť odosielateľovi podľa jeho opatrenia (§ 3 ods. 2 a § 22 ods. 7) po uplynutí určitej lehoty, končí sa odberná lehota udaným dňom.

Z uvedených ustanovení Poštového poriadku podľa názoru odporcu jednoznačne vyplýva, že pokiaľ ide o odbernú lehotu tá je vo všeobecnosti najviac 18 kalendárnych dní, avšak odosielateľ si môže určiť inú odbernú lehotu, a to kratšiu, ako stanovených najviac 18 kalendárnych dní. Navrhovateľ si však v odbernej lehote určenej odosielateľom doporučenú zásielku doručovanú do vlastných rúk, obsahom ktorej bol personálny rozkaz o jeho prepustení zo služobného pomeru neprevzal, čím svojim konaním zmaril jeho doručenie (tzv. „fikcia doručenia“).

Pokiaľ ide o doručovanie personálneho rozkazu o prepustení navrhovateľa odporca mal za to, že v tomto bolo postupované v súlade so zákonom č. 410/1991 Zb. a v súlade s ustanoveniami v tom čase platného a účinného Poštového poriadku. Účinky doručenia predmetného personálneho rozkazu nastali dňom 29.03.1997, ktorým dňom služobný pomer navrhovateľovi aj skončil. Odporca poukázal tiež na to, že do súčasnej doby nedošlo k zrušeniu tohto personálneho rozkazu žiadnym štátnym orgánom prípadne súdom.

Zároveň odporca uviedol, že navrhovateľ po tom, čo bol prepustený zo služobného pomeru personálnym rozkazom ministra vnútra SR, nevyužil možnosť podať v zákonom stanovenej lehote 15 dní riadny opravný prostriedok - rozklad podľa ustanovenia § 136 ods. 5 zákona č. 410/1991 Zb., čím sa personálny rozkaz stal právoplatným. Pritom odporca poukázal na to, že ešte počas plynutia lehoty na podanie rozkladu bolo navrhovateľovi nadriadeným oznámené, že bol prepustený na základe personálneho rozkazu č. 98 zo dňa 21.03.1997, ktorý mu bol doručovaný poštou a ktorého účinky doručenia nastali dňa 29.03.1997. Teda riadny opravný prostriedok - rozklad mohol podať ešte v tejto lehote, nehovoriac o tom, že podľa ustanovenia § 135 ods. 5 zákona č. 410/1991 Zb. služobný orgán príslušný na rozhodovanie o odvolaní, v danom prípade o rozklade môže odpustiť zmeškanie tejto lehoty, ak k nemu došlo zo závažných dôvodov a policajt o to požiada do 15 dní odo dňa, keď pominul dôvod zmeškania, a zároveň podá odvolanie. Navrhovateľ však dokonca nevyužil ani túto zákonom danú možnosť, hoci bol od počiatku zastúpený advokátom s právnickým vzdelaním.

Odporca ďalej dal do pozornosti aj skutočnosť, že navrhovateľ taktiež nevyužil ani možnosť podania mimoriadnych opravných prostriedkov, či už obnovu konania upravenú v ustanovení § 138 zákona č. 410/1991 Zb. alebo preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 139 zákona č. 410/1991 Zb. Keď bolo jedno jeho podanie podľa obsahu posúdené ako podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania (§ 139 zákona 5. 410/1991 Zb.), namietal proti tomu, že on podal sťažnosť na činnosť nariadených a nie mimoriadny opravný prostriedok.

Odporca poukázal aj na tú skutočnosť, že podľa ustanovenia § 141 ods. 1 písm. a) zákona č. 410/1991 Zb. („Policajt môže podať na súde návrh na preskúmanie rozhodnutia služobného orgánu o prepustení zo služobného pomeru podľa § 110 ods. 1 písm. d) alebo e)“) navrhovateľ neuplatnil ani žalobu na súd za účelom preskúmania predmetného personálneho rozkazu. Na preskúmanie personálneho rozkazu o prepustení navrhovateľa sa vzťahovali ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - Správne súdnictvo, čo bolo priamo upravené v ustanovení § 141 ods. 4 zákona č. 410/1991 Zb., podľa osobitných predpisov. Podmienkou preskúmania však bolo predchádzajúce uplatnenie riadneho opravného prostriedku, teda rozkladu.

Navrhovateľ naopak uplatnil určovaciu žalobu na Okresnom súde v Trnave a snažil sa dosiahnuť rozhodnutie o tom, že mu služobný pomer skončil uvoľnením na základe jeho žiadosti. V danej veci v druhom stupni rozhodoval Krajský súd v Trnave, nakoľko však neboli tieto súdy príslušné, Najvyšší súd SR na základe dovolania odporcu ich rozsudky zrušil už uvedeným uznesením č. k. 3Cdo 271/2009 zo

dňa 20.04.2011. V uznesení zároveň bolo uvedené, že po jeho právoplatnosti bude vec postúpená odboru sociálneho zabezpečenia sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR, čo sa aj stalo. Uvedeným odborom bol dňa 27.10.2011 rozhodnutím pod č. p. SPC-OSZ-VZ-46.195-3/2011 žalobcovi priznaný výsluhový dôchodok späťne od 24.04.2007, ktorý naďalej poberá s úpravami v zmysle valorizácií.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je odôvodnený záver, že personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 98 zo dňa 21.03.1997 o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru príslušníka PZ je platný, právoplatný a vykonateľný, pričom ako už bolo uvedené do súčasnosti nebol žiadnym orgánom alebo súdom zrušený.

Z uvedených dôvodov podľa názoru odporcu nečinnosť namietaná v návrhu navrhovateľa neprichádza do úvahy, nakoľko zo strany odporcu bolo reagované na všetky podania navrhovateľa, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR. Je teda odôvodnený záver, že prepustenie navrhovateľa zo služobného pomeru príslušníka PZ bolo realizované v danom čase v zmysle účinných zákonných ustanovení a napadnuté rozhodnutie je v ich súlade.

Z vyššie uvedených dôvodov odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh navrhovateľa proti nečinnosti orgánu verejnej správy vedený pod sp. zn. 6Sžnč/2/2014 podľa § 250t ods.4 O.s.p. v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p. sa oboznámil s návrhom navrhovateľa, vyjadrením odporcu, ako aj s administratívnym spisom odporcu, preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 250t ods. 4 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že návrhu navrhovateľa nemožno priznať úspech.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal postupu podľa ustanovení štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej „Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy“ (§ 250t O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 250t ods. 1 O.s.p., fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa ustanovenia § 250t ods.4 O.s.p., súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 250t ods.7 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 250t ods. 8 O.s.p. na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že na ich základe môže nečinnému orgánu verejnej správy súd uložiť povinnosť zaoberať sa vecou navrhovateľa a vydať o tom rozhodnutie.

Predpokladom priznania uvedenej ochrany fyzickej alebo právnickej osoby súdom v zmysle uvedenej právnej normy je preukázanie, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, a jeho nečinnosťou sú alebo

by mohli byť práva alebo právom chránené záujmy fyzickej alebo právnickej osoby porušené alebo inak dotknuté (§ 250t ods. 8 O.s.p. v spojení s § 247 ods. 1 O.s.p.).

Z ustanovenia § 250t ods. 1 O.s.p. vyplýva, že konanie sa začína na návrh, v ktorom fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný. Navrhovateľ sa svojím návrhom domáha teda preskúmania zákonnosti postupu orgánu verejnej správy v jeho právnej veci.

Pod postupom správneho orgánu treba rozumieť aj nečinnosť správneho orgánu (§ 244 ods. 3 O.s.p.), ktorou správny orgán realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi. Činnosť predstavuje aktívny postup podľa procesných a hmotnoprávných predpisov, ktoré správny orgán oprávňuje a súčasne zaväzujú na úkony v priebehu konania.

Správny súd na základe návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáha preskúmania nečinnosti orgánu verejnej správy preskúma zákonnosť postupu správneho orgánu, t.j. skúma, či jeho činnosť, ktorou realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi, je, alebo nie je v súlade s týmito zákonmi.

Keďže aj konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy je ovládané dispozičnou zásadou, správny súd preskúmava zákonnosť postupu správneho orgánu iba z hľadiska námietok uplatnených v návrhu. Predpokladom úspešnosti takéhoto návrhu je, aby vykonanie úkonov v správnom konaní, ktorých sa dožaduje navrhovateľ, určili príslušné procesné, ale aj hmotnoprávne normy.

Z obsahu návrhu v predmetnej veci je zrejmé, že odporca namietal nedodržanie zákonného postupu správneho orgánu pri doručovaní personálneho rozkazu č. 98 z 21. marca 1997. Nezákonnosť videl výslovne v tom, že správny orgán si vyžiadal zásielku od pošty späť skôr, t.j. pred uplynutím odbernej lehoty, ktorá podľa § 43 ods. 1 v tom čase platného Poštového poriadku predstavovala 18 kalendárnych dní. Mal za to, že v prípade zachovania dĺžky odbernej lehoty, by si bol mohol zásielku prevziať do 13. apríla 1997.

Základným predpokladom úspešnosti návrhu navrhovateľa v posudzovanej veci bolo, aby preukázal, že postup odporcu pri doručovaní personálneho rozkazu č. 98 z 21. marca 1997 nebol v súlade so zákonom.

Podľa § 154 zákona č. 410/1991 Zb. („Použitie ustanovení Zákonníka práce“) na služobný pomer policajtov sa použijú obdobne tieto ustanovenia Zákonníka práce č. 65/1965 Zb.: §10, §12, §14 až §17, § 23 ods. 1,2 a 4, § 94, §110a, § 241, § 243, § 244, § 245 ods. 1 až 3, § 246, §247, §248, § 249 až § 260, § 265, § 266, § 266a, 272 ods.1 a 5, § 273, § 274 ods. 1.

Podľa ustanovenia § 266a ods. 1 zákona č. 65/1965 Zb. Zákonníka práce platného a účinného v danom čase, písomnosti zamestnávateľa týkajúce sa vzniku a zániku pracovného pomeru alebo vzniku, zmien a zániku povinnosti zamestnanca vyplývajúcich z pracovnej zmluvy musia byť doručené zamestnancovi do vlastných rúk. To platí obdobne o písomnostiach týkajúcich sa vzniku, zmien a zániku práv a povinností vyplývajúcich z dohôd o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru. Písomnosti doručuje zamestnávateľ zamestnancovi na pracovisku, v jeho byte alebo kdekoľvek bude zastihnutý; ak to nie je možné, možno písomnosť doručiť poštou.

Podľa ustanovenia § 266a ods. 2 uvedeného zákona písomnosti doručované poštou zamestnávateľ zasiela na poslednú adresu zamestnanca, ktorá je mu známa, ako doporučenú zásielku s doručenkou s poznámkou „do vlastných rúk“.

Podľa ustanovenia § 266a ods. 3 uvedeného zákona povinnosť zamestnávateľa doručiť písomnosť sa splní, len čo zamestnanec písomnosť prevezme alebo len čo ju pošta vrátila odosielajúcemu zamestnávateľovi ako nedoručiteľnú a zamestnanec svojim konaním alebo opomenutím doručenie písomnosti zmaril. Účinky doručenia nastanú aj vtedy, ak zamestnanec prijatie písomnosti odmietne.

Podľa ustanovenie § 43 ods. 1 vtedy účinného Poštového poriadku, adresát si môže zásielku odobrať na pošte v odbernej lehote, ktorá je najviac 18 kalendárnych dní s výnimkou zásielok podľa § 3 ods.2 písm. b) odo dňa oznámenia o príchode zásielky alebo od pripravenia zásielky na odnášku, odberná lehota zásielok so živočíchmi je jeden deň.

Podľa ustanovenia § 54 ods. 1 písm. c) Poštového poriadku, zásielka je nedoručiteľná, ak nebola vyzdvihnutá v odbernej lehote.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 2 písm. b) Poštového poriadku pri podaní zapísanej zásielky tuzemského styku môže jej odosielateľ žiadať poznámkou: „Uložiť ... dní“, aby zásielka nebola na pošte uložená dlhšie ako odosielateľom stanovený počet kalendárnych dní.

Senát najvyššieho súdu z podkladov administratívneho spisu zistil, že personálny rozkaz - po viacerých márných pokusoch o priame doručenie opisu rozkazu o prepustení navrhovateľovi v Psychiatrickej liečebni v Sokolovciach, ako aj na iných miestach - bol navrhovateľovi doručovaný poštou ako zásielka adresovaná do miesta trvalého bydliska navrhovateľa. Zásielka bola po dvoch márných pokusoch o doručenie dňa 24.03.1997 a 25.03.1997 uložená na pošte dňa 25.03.1997, o čom bolo navrhovateľovi ponechané oznámenie. Nakoľko si adresát (navrhovateľ) zásielku v odbernej lehote nevyzdvihol, vrátila ju pošta ako nedoručiteľnú odosielateľovi.

Z podkladov spisu je zrejmé, že pri doručovaní predmetnej zásielky navrhovateľovi prostredníctvom pošty bola využitá uvedená možnosť § 3 ods. 2 písm. b) Poštového poriadku a pošta bola požiadaná o upravenie úložnej doby predmetnej zásielky tak, aby ju vrátila dňa 29.03.1997. Predmetná zásielka bola uložená na pošte od 25.03.1997 a dňa 29.03.1997 bola vrátená odporcovi.

Podľa názoru senátu najvyššieho súdu odporca upravil dĺžku úložnej doby v súlade § 3 ods. 2 písm. b) Poštového poriadku, ktorý mu takýto postup, t.j. dispozíciu dĺžkou úložnej doby umožňoval. Zároveň považuje za potrebné zdôrazniť, že ponechanie zásielky na pošte počas úložnej lehoty požadovanej navrhovateľom, pre účinky jej doručenia nebolo potrebné.

Za stavu, že v posudzovanej veci, v rozsahu navrhovateľom uvedených námietok, nezákonnosť postupu odporcu spočívajúca v jeho nečinnosti preukázaná nebola, Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh navrhovateľa postupom podľa § 250t ods. 4 O.s.p. ako nedôvodný zamietol.

Senát najvyššieho súdu záverom považuje za potrebné uviesť, že bolo vecou navrhovateľa, aký zákonný postup na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov zvolil.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250t ods. 5 O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorého návrhu nebolo vyhovené, právo na náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.